

ת"פ 2135/11/19 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד סטפני קובלצ'וק

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2135-11-19 מדינת ישראל נ' קובלצ'וק
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אנה קצובסקי

נגד

הנאשמת

סטפני קובלצ'וק

ע"י ב"כ עו"ד שרון גואטה

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **ואיומים**, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין.

על פי העובדות ביום 19.3.19 בשעה 12:50 ברחוב קלאוזנר 18 ברעננה חנתה הנאשמת את רכבה בין שתי חניות רכבים אנכיות, באופן שמקשה את הכניסה לאחת החניות. בנסיבות אלה, חנתה גם אורלי מנדלסון (להלן - **המתלוננת**) סמוך למקום כששני ילדיה הקטינים ישובים במושב האחורי בתוך הרכב. לאור כעסה של המתלוננת בדבר האופן בו חנתה הנאשמת את רכבה בחניה כפולה פנתה אל הנאשמת בדרישה כי תחנה את רכבה בהתאם לסימון. לאחר חילופי דברים בין הצדדים, שפכה הנאשמת על רכבה של המתלוננת משקה שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה. הנאשמת תקפה את המתלוננת בכך שהכתה בפניה באמצעות כפכף ושרטה אותה בידה הימנית. בהמשך למתואר, בעת שנסה המתלוננת מהמקום איימה עליה הנאשמת באומרה כי "**את הולכת למות**". כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למתלוננת חבלות בדמות נפיחות ושטף דם באזור לחי שמאל בפניה, נפיחות ושטף דם מעל השפה העליונה ומספר שריטות על ידה הימנית.

2. בתשובתה לכתב האישום הכחישה הנאשמת את המיוחס לה, והגם שהודתה במפגש בינה לבין המתלוננת במקום ובזמן הרלוונטיים לכתב האישום בנוגע לענייני חניה, הכחישה כי תקפה את המתלוננת או כי איימה עליה במעמד זה. בנוסף טענה הנאשמת כי גם בנה בן ה-3 ישב ברכבה אותה עת כאשר המתלוננת בעקבות כעסה על האופן בו

חנתה, ניגשה אל רכבה של הנאשמת פתחה את דלת הרכב והחלה לגדף אותה ולקרוא לה בשמות גנאי (עמ' 3).

3. מטעם המאשימה העידו רס"ר אוראל טסה (סיירת שהגיעה למקום), חדוה פוזננסקי (עדת ראיה), המתלוננת ורס"ר יגאל בר (החוקר).

כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **ת/1** - דו"ח פעולה מיום 10.3.19 מאת רס"ר אוראל טסה; **ת/1א** - סרטון ממצלמת גוף של הסיירת אוראל טסה במקום; **ת/2** - תמונות שצילמה המתלוננת במקום האירוע; **ת/3** - תעודה רפואית של המתלוננת מיום 21.3.19; **ת/4** - הודעת נאשמת מיום 28.5.19; **ת/5** - הודעת נאשמת מיום 24.6.19.

4. מטעם ההגנה העידו הנאשמת ובעלה דאז, דן קובלצ'וק.

כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **נ/1** - דו"ח תובנות גוף מאת רס"ר יגאל בר מיום 20.6.19; **נ/2** - מזכר מאת רס"ר יגאל בר מיום 20.6.19.

5. מדובר בסכסוך אודות מקום חניה בין הנאשמת למתלוננת, הגם שהמתלוננת לא התכוונה להחנות באחד ממקומות החניה שתפסה הנאשמת והחליטה "להתערב" כשראתה שהנאשמת החנתה את רכבה ותפסה שני מקומות חניה. אין חולק שהנאשמת חנתה עם רכבה בחניה "כפולה", דהיינו על קו המפריד בין שתי חניות (**ת/4**, ש' 4; **ת/5**, ש' 23; עמ' 23, ש' 16), כשהיא יושבת במושב הנהג ולצידה בעלה דאז ובנה בן ה-3 יושב במושב האחורי. עוד אין מחלוקת כי בנסיבות אלה, ניגשה המתלוננת לרכבה של הנאשמת וביקשה ממנה שתזיז את רכבה, ומכאן ואילך החלו חילופי דברים כשהצדדים חלוקים אודות אופן המשך התרחשות האירוע.

תמצית פרשת התביעה

6. פרשת התביעה נסובה בעיקרה סביב גרסתה של המתלוננת, הנתמכת באופן ממשי בעדותה של עדת ראיה אובייקטיבית, חדוה פוזננסקי, אשר נכחה בחלקו הארי של האירוע, כמו גם בתיעוד ממצלמת הגוף של הסיירת שהגיעה למקום.

מעדותה של **המתלוננת**, תושבת רעננה, עולה כי בבוקר האירוע הגיעה לגינה עם בנה הפעוט ואמה, לחגיגת פורים יחד עם מטפלות וילדים נוספים (עמ' 8, ש' 14-15). המתלוננת מתארת כי בשלב מסוים נאלצה לעזוב את הפעילות על מנת לנסוע ולהוציא את ילדיה הגדולים מבית הספר, והשאירה את בנה הפעוט עם אמה במקום (עמ' 8, ש' 16-18). כשחזרה עם הילדים שישבו במושב האחורי חיפשה חניה ברחובות הסמוכים ולבסוף מצאה חניה במקום האירוע. לאחר שחנתה את רכבה ראתה ג'יפ מסוג שברולט בצבע שחור חונה על פס לבן בין שתי חניות מולה (**ת/4**, ש' 4; עמ' 8, ש' 21-19). דלת הרכב היתה פתוחה וברכב ישבה הנאשמת, שנראתה לה צעירה, תיכוניסטית, וכן ראתה בחור צעיר שעמד מחוץ לרכב, שבתחילה חשבה כי הוא בנה או תיכוניסט בעצמו, והתברר שמדובר בבעלה של הנאשמת. המתלוננת ניגשה אליהם ואמרה להם שהם חונים על פס לבן וביקשה שיזיזו את הרכב לאחת החניות. המתלוננת אישרה שלמרות שהם ענו לה על כך בחיוב, היא הוסיפה "**שזה לא יהיה לאורך עוד זמן ממושך**" (עמ' 8, ש' 24-2; עמ' 11, ש' 33-32; עמ' 13, ש' 2-5). המתלוננת סיפרה שההערה האחרונה עוררה את כעסה של הנאשמת שענתה לה בתגובה:

"ומי את בכלל שתגידי לנו?" והמתלוננת ענתה לה: "את ילדה פרוחה ואני אישה בת 41 ואני יודעת שזה לא חוקי איך שאתם חונים בצורה הזאת" (עמ' 8, ש' 25-26; עמ' 12, ש' 25-29).

מכאן ואילך האירוע החל להסלים ובינה ובין הנאשמת ובעלה החלו חילופי קללות (עמ' 8, ש' 26-27). במהלך חילופי הדברים, ניגשה המתלוננת חזרה לרכבה, בה היו עדיין הילדים ישובים במושב האחורי, והנאשמת באה לעברה עם כוס משקה חד פעמי של שתיה חמה, שפכה על רכבה, התקרבה אליה במהירות והחלה לתקוף אותה פיזית תוך שהיא נותנת לה אגרוף או "כאפה" בפניה, שבדיעבד התברר לה כי זה היה באמצעות כפכף שנעלה (עמ' 8, ש' 27-29; עמ' 9, ש' 1-2; עמ' 13, ש' 17, ש' 28-31; עמ' 16, ש' 20-23).

[אין מחלוקת - הן בהתאם לתמונות והן בהתאם לעדותו של בעלה של הנאשמת - שהנאשמת נעלה כפכפים בעת האירוע (עמ' 26, ש' 7; ת/2)].

בשלב מסוים, כשהתקרבה אליה הנאשמת, ניסתה המתלוננת להתגונן מפניה ולהרחיקה מעליה עם נפנוף מעיל של ילד שהיה ברכבה (כפי שהדגימה בבית המשפט), אך אינה זוכרת אם זה היה לפני שתקפה אותה או לאחר מכן (עמ' 11, ש' 9-7, ש' 11-14; עמ' 13, ש' 22, ש' 22-24, ש' 27; עמ' 16, ש' 19). במעמד זה, לאחר התקיפה, הנאשמת אף איימה עליה "אני רעננית, אני אמצא אותך, את הולכת למות" (עמ' 9, ש' 5-6; עמ' 15, ש' 10, ש' 13, ש' 15, ש' 17). בהמשך תיארה המתלוננת שהנאשמת ובעלה עזבו את המקום, למקום הגיע רכב של הפיקוח העירוני והיא סיפרה לפקח מה שקרה, ולאחר מכן הגיעה ניידת משטרה עם שני שוטרים ולאחר תשאול הם הפנו אותה להגשת תלונה בתחנה (ת/1; עמ' 9, ש' 7-11). לטענתה, למרות שבעלה חשש ולא רצה שתגיש תלונה במשטרה, היא בחרה להגיש תלונה נגד הנאשמת (עמ' 9, ש' 15-16), וכי כתוצאה מהאירוע ילדיה הקטינים שנכחו ברכב נותרו בטרומה ובחרדות עד היום (עמ' 9, ש' 11-13).

7. כתוצאה מהמכות נגרמו למתלוננת שטפי דם על לחי שמאל ומעל לשפה, והיו לה שריטות מדממות על אמת יד ימין, זאת כתוצאה מאחיזת הנאשמת בידה עם ציפורניה או מהטבעת שלה. המתלוננת צילמה את החבלות, וכן את הנאשמת, בעלה ורכבם, ומסרה את התמונות למשטרה עוד באותו היום (ת/2; עמ' 9, ש' 2-5, ש' 18-20, ש' 28-29; עמ' 13, ש' 15), ויומיים לאחר האירוע פנתה לקבלת טיפול רפואי (ת/3). מהתעודה הרפואית מיום 21.3.19 עולה כי המתלוננת דיווחה על תקיפה של אישה, ואובחנו נפיחות ושטף דם באזור לחי שמאל ומעל לשפה העליונה, כמו גם שריטות על יד ימין, וניתנו לה 7 ימי מחלה (ת/3).

8. בתלונתה במשטרה מסרה המתלוננת את פרטיותן של שתי עדות ראייה לאירוע, חדוה פוזנסקי, שהעבירה בפארק את הפעילות לפורים לילדים, ורחלי, מטפלת נוספת שהיתה יחד עם חדוה במקום (עמ' 13, ש' 33; עמ' 10, ש' 14).

יאמר כבר עתה, כי חדוה, אשת חינוך המתגוררת אף היא ברעננה, מחזקת את גרסתה של המתלוננת.

מעדותה עולה כי ביום האירוע, יום לפני חג פורים, עשתה הפעלה לילדים, אליה הגיעה גם המתלוננת עם בנה, ולמעשה חדוה הכירה את המתלוננת רק מאותה פעילות, ולא באופן אישי, ואף לא זכרה את שמה של המתלוננת כשהגיעה למתן עדות בבית המשפט (עמ' 5, ש' 10-12), ומאז האירוע לא היה לה כל קשר עימה (עמ' 6, ש' 16-17) - כל זאת בניגוד

לטענת הנאשמת במשטרה לפיה כביכול היא מקורבת למתלוננת (ת/5, ש' 32, ש' 34).

בתום הפעילות הניחה חדוה את ציוד ההפעלה קרוב לחניה והלכה להביא את רכבה שהיה במרחק מה על מנת להעמיס את הציוד לרכב. בדרכה לרכב ראתה את המתלוננת מגיעה עם רכבה למקום, השאירה את התינוק עם מטפלת, ואמרה לה שהיא נוסעת להביא את ילדיה מבית הספר. כשחזרה חדוה למקום עם רכבה לקחת את הציוד, ראתה את המתלוננת עומדת מחוץ לרכב בו שהתה הנאשמת כשהיא ישובה ומדברת עימה (עמ' 5, ש' 13-16, ש' 17-19).

חדוה מתארת שלפתע המתלוננת החלה לצעוק, חזרה לרכב שלה כשהנאשמת ברכב השני יצאה לעברה (עמ' 5, ש' 19-21). בנסיבות אלה, הראתה לה המתלוננת שריטות על ידה, כשהיא מצביעה בעדותה בבית המשפט על אמת יד ימין, ואמרה לה "תראי מה היא עשתה לי, תראי מה היא עשתה לי" (עמ' 5, ש' 21-23).

חדוה מתארת כי במהלך חילופי הדברים, היא ניגשה אליהן, ניסתה להרגיע את הרוחות ולבקש שיפסיקו (עמ' 5, ש' 26), כשלבדבריה שמעה אותן אומרות אחת לשניה משפטים כמו "נתת לי מכות", "אני בסך הכל ביקשתי שתזיזי את הרכב", "תפסת לי שתי חניות", "אמרת לי שאני פרוחה" וכו' (עמ' 5, ש' 27-28). עוד העידה חדוה שכשעמדה ליד רכבה של המתלוננת ראתה שהילדים שלה במצב קשה, בוכים בכי קורע לב בתוך הרכב, הוציאה אותם ומסרה אותם לאחת המטפלות כדי שתיקח אותם לגינה וחזרה למקום האירוע (עמ' 5, ש' 26-29).

בשלב זה, ראתה חדוה שהנאשמת הלכה לכיוון הרכב של המתלוננת ותוך שניות לקחה את הכפכף שנעלה ונתנה למתלוננת סטירה בפנים. חדוה מתארת ש"היתה בשוק", אמרה להן שיירגעו, ובשלב זה גם בעלה של הנאשמת הגיע מכיוון רכבם, ניסה לדבר עם הנאשמת וגם פנה למתלוננת, וחדוה אמרה לו ללכת מהמקום וניסתה להרגיע את הרוחות (עמ' 5, ש' 29-32; עמ' 6, ש' 1-2; עמ' 7, ש' 22, ש' 24-26).

יצוין שכבר בשיחה הראשונית שערך איתה השוטיר יגאל בר לפני זימונה לגביית הודעה, תיארה חדוה שהיא ראתה את המתלוננת ("האישה באוטו הלבן") ניגשת לרכב הנאשמת ("האישה ברכב השחור") ולאחר מכן הנאשמת מורידה נעל ומכה את המתלוננת (נ/1).

בסופו של דבר, לאחר שנכחה לראות שהמצב נרגע, עזבה חדוה את המקום (עמ' 7, ש' 31-32).

9. לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת באירוע העידה חדוה שהמתלוננת רעדה, היתה היסטרית ובכתה, וכל הזמן הראתה לה את השריטות בידיה, כשלפי תיאורה של חדוה הזרוע היתה אדומה מאוד, עם פצע פתוח קצת ומעט דם, ומהמכה על הלחי עם הכפכף נותר לה סימן אדום על הלחי (עמ' 6, ש' 4-9; עמ' 7, ש' 11). גם בדו"ח הפעולה ציינה השוטרת אוראל טסה כי המתלוננת (המודיעה) "נשמעה נסערת" (ת/1).

מהימנות עדות התביעה

10. יאמר כבר עתה כי עדותן של המתלוננת וחדוה הותירו רושם אמין ומהימן מאוד, ואני נותן להן משקל מכריע.

מהימנותה של חדוה נובעת הן בשל העובדה כי היא אינה מכירה מי מהצדדים, למעט היכרות שטחית וקצרה עם המתלוננת אך ביום האירוע (שאינו מתרשם שיש בה כדי להשפיע על עדותה), והן נוכח תוכן העדות ממנה ניכר שהיא מדייקת ומעידה רק אודות מה שקלטה בחושיה, ואינה מבקשת להקל עם המתלוננת או להחמיר עם הנאשמת.

כך, בדומה לעדותה של המתלוננת, מעידה חדוה כי המתלוננת הודתה בפניה שגם היא היתה "לא בסדר" בכך שהטיחה בנאשמת שהיא "פרחה" (עמ' 6, ש' 4-6, ש' 31-32; עמ' 7, ש' 15-17); היא מאשרת שלא ראתה את האירוע מתחילתו או במלואו (עמ' 6, ש' 24, ש' 26; עמ' 7, ש' 1-3); היא שוללת שראתה משקה שנשפך על הרכב של המתלוננת; מאשרת שלא שמעה איומים מצד הנאשמת באירוע (עמ' 6, ש' 28, ש' 30); ומעידה שלא ראתה את המתלוננת מנסה להדוף את הנאשמת (עמ' 7, ש' 10-11, ש' 14). זאת ועוד - למרות שראתה את השריטות על ידה של המתלוננת ואף שמעה אותה אומרת שהנאשמת עשתה לה זאת, חדוה מקפידה להעיד כי **לא ראתה** את הנאשמת שורטת את המתלוננת הלכה למעשה, אלא ראתה אותה מכה את המתלוננת בלחי באמצעות הכפכף (עמ' 7, ש' 19-20, ש' 22). לטענתה של חדוה, מטפלת נוספת נכחה במקום, **רחלי**, אך היא עמדה רחוק יותר ממקום האירוע, זאת מכיוון שחדוה ביקשה ממנה לשמור על בתה שנותרה בהרכב (עמ' 6, ש' 22). את העובדה שרחלי מסרה במשטרה שראתה **רק ויכוח מילולי בין הצדדים**, היא אינה יודעת להסביר אך עומדת על כך שהיא עצמה העידה רק אודות מה שראתה (נ/1; עמ' 7, ש' 4-9).

11. בכל הנוגע לעדותה של המתלוננת, הרי שזו קוהרנטית, סדורה ועקבית, ללא כל סתירות, וגם הפרטים אותם אינה זוכרת הם מועטים ושוליים, וניתן להסביר בכך שהמתלוננת היתה נתונה בסערת רגשות בעיצומו של האירוע. למעשה, העניין המהותי היחיד מתבטא בכך שאינה זוכרת אם המשקה שהנאשמת שפכה על רכבה היה מים או קפה, מכיוון שלטענתה היתה נסערת כששני ילדיה הקטנים נמצאים במושב האחורי, ועל כן גם לא צילמה זאת (עמ' 13, ש' 19); היא אינה זוכרת אם ניסתה להבריא את הנאשמת עם נפנוף במעיל לפני או אחרי שתקפה אותה; והאם כתוצאה מכך הנאשמת ברחה לאחור (עמ' 11, ש' 7-9, ש' 11-14); וכן אינה זוכרת שחדוה הוציאה את הילדים מהרכב ולקחה אותם (עמ' 9, ש' 30-33).

למול אלה, המתלוננת העידה **בגילוי לב** אודות התנהלות **שאינה מחמיאה לה כלל ועיקר, ולקחה אחריות מלאה על חלקה בהתפתחות והסלמת האירוע**. לא זו אף זו - המתלוננת אינה מעידה אודות דברים שלא ראתה, ובכלל זה אודות הכאתה בלחי באמצעות **כפכף**, אותו לא ראתה בזמן אמת ודייקה כשאמרה שנודע לה על כך רק בדיעבד, מפיה של חדוה, ומפי בנה הקטן (עמ' 13, ש' 28-31).

באותו אופן, מודה המתלוננת שפנתה לנאשמת שחנתה עם רכבה על שתי חניות, למרות שכבר מצאה בעצמה חניה אחרת ברחוב (עמ' 11, ש' 23-27, ש' 28-30); מודה שהתנהגה בצורה פטרנליסטית ולא יפה כאשר פנתה אל הנאשמת ובעלה בנימה מתנשאת כי חשבה שהם צעירים בתיכון (עמ' 11, ש' 32-33; עמ' 12, ש' 1-2; עמ' 13, ש' 11-13; עמ' 16, ש' 12-16); מודה שהם ענו לה בחיוב לבקשתה שיזיזו את הרכב (עמ' 12, ש' 3-5); מודה שהיא לא הסתפקה בכך והוסיפה לפנות לנאשמת ולדרוש ש"זה לא יהיה לאורך זמן"; ומטעימה שרק בשלב זה התפרצה כלפיה הנאשמת (עמ' 12, ש' 6-7, ש' 10). בנוסף, המתלוננת מודה בפה מלא שבמהלך האירוע נהגה ב**אלימות מילולית** עת כינתה את הנאשמת "פרחה" ו"בת זונה" (עמ' 12, ש' 12, ש' 24, ש' 30-33; עמ' 13, ש' 1, ש' 8) ואף מצטטת במפורש כי בתגובה לאמירה של הנאשמת "מי את בכל שתגידי לנו" ענתה לה המתלוננת "**את ילדה פרחה ואני אישה בת 41 ויודעת שלא חוקי להחנות ככה**" (עמ' 12, ש' 25-29).

בכל הנוגע **לחבלות על גופה**, מצאתי כי אלה תואמות לחלוטין את גרסתה - השריטות מעידות כי מדובר בכף יד ששרטה (4 קווים מקבילים על אמת היד) ושטף הדם בלחי ובחלק העליון של השפה מעיד על חבטה בכוח שהוטחה בצד זה של הפנים (ת/2; ת/3). לא זו בלבד שלא מצאתי כל דופי בעובדה לפיה המתלוננת פנתה לקבלת טיפול רפואי כיומיים לאחר האירוע (פרק זמן סביר בהחלט בנסיבות), אלא שניתן הסבר סביר על ידה לפיו היא חשה בכאבים בפניה רק כעבור יום או יומיים במסגרתם אף הופיע שטף הדם בלחי ובשפה (עמ' 14, ש' 23-25). עובדות אלה מעידות שלא אצה לה הדרך "לעבות" את תלונתה או להגזים שלא לצורך.

בכל הנוגע **לאיום מפי הנאשמת**, לא מצאתי בעובדה שחדה לא שמעה אותו כדי לכרסם במהימנותה של המתלוננת, הואיל ומדובר באירוע דינאמי, מהיר וסוער, בעטיו אף חדוה היתה בסערת רגשות, ולא מן הנמנע שלא היתה בקרבת מקום באותו הרגע, או לא שמה לב לדברים בשל התמקדות במעשה התקיפה עצמו, אשר התרחש שניות ספורות קודם לכן (עמ' 15, ש' 19-20). אדרבא, עובדה זו רק מחזקת בעיני את הטענה כי המתלוננת וחדוה לא דיברו ביניהן אודות האירוע כפי שהעידה המתלוננת (עמ' 14, ש' 13), לא כל שכן תיאמו גרסאות.

בנסיבות אלה, בהן המתלוננת הותירה רושם אמין ומהימן מאוד בעדותה, ואף לקחה אחריות על ההתנהגות הקלוקלת מצידה, אני נותן אמון **בכל** גרסתה, הן לענין התקיפה והן לענין האיומים, ומעדיף אותה על פני גרסתם המגמתית של הנאשמת ובעלה (ראה להלן).

12. בכל הנוגע לרחלי, הרי שלא נגבתה ממנה הודעה במשטרה והיא לא הובאה לעדות, זאת לאחר שמסרה בשיחה טלפונית לחוקר שראתה **ויכוח מילולי בלבד** (נ/1; עמ' 14, ש' 2). בנקודה זו יוער כי מעדותה של המתלוננת עולה כי בעת האירוע חוותה רחלי אירוע טראומטי אחר שהבהיל אותה, עם "בחור ערבי" שהיה במקום, וכן לטענתה הדבר מסביר מדוע לא היתה עדת ראיה לכל האירוע (עמ' 14, ש' 3-7), אולם סוגיה זו לא הובהרה די הצורך במהלך המשפט.

למען הסק ספק יובהר כי המזכר בעניינה של רחלי אינו מכרסם במהימנותן של עדות התביעה, שכן בהיעדר גרסה מרחלי לא ניתן לדעת היכן עמדה, כמה זמן ומה בדיוק עשתה אותה עת. יתרה מכך, העובדה לפיה מהמזכר עולה שרחלי לא זכרה דבר (אף לא מה היה התוכן המילולי אותו כביכול שמעה) מצביעה על כך שלא מן הנמנע שהיא בעיקר ביקשה להרחיק את עצמה מהאירוע ולא ליטול חלק בהליך חקירתי של גביית הודעה ומתן עדות בבית המשפט (נ/1).

פרשת ההגנה

13. מעדותה של הנאשמת עולה כי עובר לאירוע חזרה יחד עם בעלה ובנה מבילוי בים, כשהיא נוהגת ברכב, והעמידה את רכבה בחניה במקום, אך לא חנתה (עמ' 18, ש' 9-10). כשהתכוונו להוציא את הדברים מהרכב הגיעה המתלוננת מצד הנוסע ו**פתחה** את דלת הרכב. בנסיבות אלה, ביקשה מהם המתלוננת להזיז את הרכב והנאשמת נענתה (עמ' 18, ש' 11-16). הנאשמת מתארת שראתה את המתלוננת כשהיא נותרת לעמוד ולהמתין מחוץ לרכבם וכעבור פחות מדקה **שבה ופתחה את דלת הרכב** "בבריונות" והאיצה בנאשמת להזיז את הרכב מיד. בתגובה הטיחה בה הנאשמת **"מי את בכלל?"** (עמ' 18, ש' 16-19, ש' 31; עמ' 20, ש' 23-24, ש' 27-30; עמ' 23, ש' 12-13). הנאשמת העידה שהמתלוננת קיללה אותה וכינתה אותה "פרחה" ו"שרמוטה", הטיחה בבעלה "רוסי מסריח" (עמ' 18,

ש' 22-21, ש' 30-29), **כשבפעם השניה שהמתלוננת פתחה את דלת הרכב**, היא הרימה את הקול ובנה בן ה-3 של הנאשמת שהיה במושב האחורי החל לבכות מהצעקות (עמ' 18, ש' 24-21; עמ' 20, ש' 6; עמ' 21 ש' 2).

הנאשמת הכחישה מכל וכל ששפכה משקה על רכבה של המתלוננת, הכחישה שתקפה אותה פיזית או שאימה עליה שתמות (ת/4, ש' 11, ש' 13, ש' 15, ש' 17, ש' 26; ת/5, ש' 6, ש' 8, ש' 10, ש' 17, ש' 30; עמ' 20, ש' 8-9; עמ' 23, ש' 18), וטענה ש**כלל לא יצאה מהרכב**, אלא נותרה בו על מנת להרגיע את בנה שבכה (עמ' 18, ש' 24, ש' 31; עמ' 19, ש' 6, ש' 8, ש' 24, ש' 31-29). המתלוננת נשארה לעמוד במקום, הודיעה שלא תזוז עד שיזיזו את הרכב, עד שלבסוף הנאשמת יצאה פיזית מהרכב ואמרה לה לזוז מהמקום מכיוון שיש לה ילד קטן ברכב, וגם בעלה אמר לה להתרחק, אך המתלוננת נותרה לעמוד במקום (עמ' 18, ש' 25-27, ש' 32-33; עמ' 19, ש' 2-3). הנאשמת העידה שהמתלוננת היא שאימה עליה ועל בעלה ש"תשבור לה את האוטו" (עמ' 19, ש' 12-15, ש' 17; עמ' 20, ש' 5, ש' 30-27), ועל כן לא נשארו להחנות שם, אלא האירוע הסתיים בכך שהיא ובעלה נסעו מהמקום (עמ' 19, ש' 10-11, ש' 19; עמ' 21, ש' 30). בהודעה מסרה שחנתה את הרכב מספר רחובות משם, למרות שגרה באותו רחוב (ת/4, ש' 9-8).

14. מעדותו של דן קובלצ'וק, בעלה דאז של הנאשמת, אשר נכח ברכב בעת האירוע, עולה שעובר לאירוע הם חזרו מבילוי משפחתי בים, עצרו את הרכב במקום ליד הבית, ובזמן שישבו מקדימה, כשהנאשמת במושב הנהג והילד במושב האחורי, הגיעה המתלוננת לרכב ואמרה להם בבריונות להעיף את הרכב מהמקום, **ניסתה לפתוח** בכוח את דלת הרכב וקיללה "שרמוטה", "רוסי מסריח" ו"בני זונות" (עמ' 24, ש' 10-13, ש' 15-17, ש' 27). לדבריו, המתלוננת **ניסתה לפרוץ לאוטו, הוא מנע זאת ממנה וסגר את הדלת** (עמ' 24, ש' 18). בעת שהמתלוננת **דפקה על החלון הרכב** בצד המושב שלו, הנאשמת פחדה והילד בכה במושב האחורי (עמ' 24, ש' 18-20; עמ' 27, ש' 18). לאחר שהמתלוננת **ניסתה לפתוח** את דלת הרכב, דן מעיד שיצא מהרכב ואמר לה **"תלכי מפה, תתרחקי מפה"** (עמ' 24, ש' 12), וכי גם הנאשמת צעקה עליה שתתרחק, אולם **נותרה לשבת בתוך הרכב** (עמ' 24, ש' 28). לבסוף, מתאר דן, שהנאשמת התניעה את הרכב והם עזבו את המקום (עמ' 24, ש' 24-25, ש' 30).

מהימנות עדי ההגנה

15. בניגוד לגרסתן הקוהרנטית והאמינה של עדות התביעה, הרי שגרסאותיהם של הנאשמת ודן מעלות פערים מהותיים ומצביעות על חוסר אמינות ומהימנות ברורים. יתרה מכך, כל אחת מהגרסאות רצופות סתירות ומגמתיות בהצגתה של המתלוננת כ"בריונית ואלימה" ובהצגת הנאשמת ובעלה כקורבנות.

כבר בשאלה פשוטה לגבי עיסוקה סותרת עצמה הנאשמת, עת במשטרה מוסרת כי היא עובדת כגננת ומאמנת כושר ובבית המשפט טענה כי היא עובדת בביקורן (ת/4, ש' 29; עמ' 19, ש' 28). התרשמתי שהנאשמת ניסתה להסתיר את העובדה שהיא בחורה בעלת חוזק פיזי וכושר גופני טוב, באופן שמתיישב עם גרסת המתלוננת כנצפה בסרטון מצלמת הגוף, לפיה **הופתעה מהחוזק הרב שהיה לנאשמת**, למרות שאינה גדולה במידותיה (ת/1א'). הנאשמת עצמה מעידה שהמתלוננת, לכאורה, אמרה לה שהיא **"זריזה"** ו"חסונה" (עמ' 19, ש' 25), דבר שלא נאמר על ידי אף אחד מהעדים, אולם מעיד על כך שהנאשמת מודעת לכוחה הפיזי.

16. סתירה מהותית נוגעת לגרסתה של הנאשמת לפיה המתלוננת פתחה את דלת הרכב **פעמיים**, בעודשלא זו

בלבד **שלא** אמרה זאת **בשתי** חקירותיה במשטרה, אלא מתארת כי המתלוננת פתחה **פעם אחת** את דלת הנוסע (ת/4, ש' 6-4; ת/5, ש' 20-19, ש' 26-24), אלא שאף דן סותר גרסה זו מכל וכל בעדותו (ראו להלן). כשעומתה בחקירתה הנגדית עם סתירה זו אין בפיה תשובה. תחילה היא מנסה להתחמק בכך שטוענת כי לבנה יש חרדות מהאירוע, וכשנשאלת שוב מדוע לא אמרה זאת בחקירה במשטרה טוענת כי זה **"פרח מזיכרונה"** (עמ' 21, ש' 5-3, ש' 9), למרות שאת חקירתה הראשונה במשטרה פתחה במילים **"אני מבקשת למסור את הגרסה שלי אותה אני זוכרת היטב"** (ת/4, ש' 2). גם עם תשובה זו עומתה בחקירתה הנגדית, כיצד שכחה לציין עובדת פתיחת דלת הרכב **פעמיים** במהלך שתי חקירות, וטענה כי זה היה פרט שולי והיא התמקדה בפרטים מהותיים דוגמת קללות המתלוננת כלפיה ואיומים כי **תנפץ את רכבה** (עמ' 21, ש' 12-10). ואולם "הסבר" זה אינו מתיישב עם העובדה שהנאשמת **לא יחסה למתלוננת איומים או קללות** (למעט "פרחה") **באף אחת מחקירותיה במשטרה** (עמ' 21, ש' 12-10, ש' 14-13).

בעניין זה יש לומר כי למרות שגם דן מעיד ששמע איום מפי המתלוננת כי **"תשבור את הרכב"** (עמ' 24, ש' 18), אף אחד מהם לא אומר זאת במשטרה (עמ' 21, ש' 21-19, ש' 33-31).

גם גרסתו של דן לענין זה אינה מהימנה. בעוד שבמשטרה העיד שהמתלוננת **"ניגשה לאוטו ופתחה את דלת של הצד של הנהג"**, בבית המשפט חזר בו וטען שהמתלוננת **ניסתה לפתוח את הדלת אולם היא היתה נעולה** (עמ' 25, ש' 9-6; עמ' 27, ש' 2-1).

בעדותו הראשית מסר גרסה שלישית לפיה המתלוננת **ניסתה לפרוץ לאוטו, הוא מנע זאת ממנה וסגר את הדלת** (עמ' 24, ש' 12, ש' 18), ובהמשך תיאר שהמתלוננת **דפקה על חלון הרכב** בצד המושב (עמ' 24, ש' 20-18).

יש לציין כי אף אחת מהגרסאות האמורות של דן לא מתיישבת עם גרסתה הרביעית של הנאשמת בבית משפט לפיה, כאמור, **המתלוננת פתחה את דלת הרכב פעמיים (!)**. דן אף עומת עם סתירה מהותית זו וטען שהוא זוכר שהדלת היתה **נעולה** (עמ' 25, ש' 15), **לא זוכר שהיה דבר כזה, שהמתלוננת פתחה את דלת הרכב פעמיים** (עמ' 25, ש' 20), וכי **לאורך כל האירוע דלת הרכב היתה סגורה** (עמ' 25, ש' 14-13).

17. טענת הנאשמת לפיה נותרה לשבת ברכב על מנת להרגיע את בנה הקטן, לא יצאה מהרכב באירוע ולא התקרבה לרכב המתלוננת (ת/5, ש' 12, ש' 15) הופרכה מניה וביה נוכח הצילומים שצילמה המתלוננת בזירה בהם נראית הנאשמת **מחוץ לרכב**, ובעטיים **שינתה** הנאשמת את גרסתה וטענה שהתמונות צולמו לאחר שהמתלוננת פתחה את דלת הרכב **בפעם השניה** והנאשמת **יצאה ועמדה ליד רכבה כדי להגיד לה שתלך** (עמ' 22, ש' 33; עמ' 23, ש' 3-2).

גם בסוגיה זו סתר דן את עדותה של הנאשמת ואת עצמו באופן מהותי. תחילה העיד שהנאשמת נותרה לשבת ברכב, לא יצאה ולא עשתה שום דבר באירוע (עמ' 26, ש' 3), וכי **"אני זוכר שסטפני לא התקרבה לאוטו שלה, גם אני הייתי כל הזמן באוטו"** (עמ' 24, ש' 32) ו**"לא היה שום מגע בין סטפני למתלוננת. אני זוכר את סטפני איתי באוטו כל הזמן"** (עמ' 25, ש' 33). אך בהמשך משעומת עם התמונה בה הנאשמת נראית בבירור מחוץ לרכב באירוע (ת/2) טען לפתע שזה כנראה **כשהנאשמת יצאה לצעוק על המתלוננת שתתרחק** (עמ' 26, ש' 5), באופן הסותר לחלוטין את הטענה שהנאשמת היתה עמו ברכב כל הזמן.

גם בהודעתו במשטרה, כשנשאל איך נצפית הנאשמת הולכת לכיוון הרכב של המתלוננת, ענה **שהנאשמת לא עזבה את הצד של ההגה**, וזאת **בניגוד לגרסתה של הנאשמת עצמה**, ובבית המשפט הודה שלא זכר זאת במשטרה, ושינה גרסתו לכך שהנאשמת אכן יצאה מהרכב להגיד למתלוננת שתלך ותעזוב אותם (עמ' 27, ש' 13).

מעבר לשלל הגרסאות, כמפורט לעיל, תמוה כיצד "נזכר" דן מעל דוכן העדים, בחלוף כשנתיים מהאירוע, בפרט אותו "שכח" במשטרה, כשלושה חודשים לאחר האירוע, למרות שדן מאשר שזכר טוב יותר במשטרה (עמ' 27, ש' 21-23).

בשולי הדברים יוער כי הנאשמת ודן אינם מצליחים להסביר מדוע לפי גרסתם בשום שלב לא חשבו פשוט להזיז את הרכב לאחת משתי החניות עליהן עמדה הנאשמת עם הרכב, למרות שהנאשמת השיבה בחיוב לבקשת המתלוננת להזיז את הרכב, ובמקום זאת היא ובעלה "התעסקו" עם התארגנות והוצאת ציוד מהרכב (עמ' 23, ש' 7, ש' 10, ש' 15; עמ' 27, ש' 15-16).

18. גם בנוגע לחבלות על גופה של המתלוננת, שהוצגו לשוטרים **מיד** לאחר האירוע, הכחישה הנאשמת כל קשר לאלה, טענה ש"לא נגעה" בה ושמדובר בחבלות שנגרמו לה עוד קודם לאירוע (?), למרות שהעידה במפורש כי **לא ראתה את המתלוננת חבולה כלל כשפגשה בה (!) (ת/5, ש' 6, ש' 19, ש' 39-40; עמ' 19, ש' 20-22; עמ' 23, ש' 21).**

19. סתירה נוספת נוגעת לעובדה לפיה הנאשמת מייחסת למתלוננת ש"היא אמרה שהיא מכירה אותי שאני עושה בעיות ברעננה, שאני זריזה. היא אמרה לי שאני חסונה" (עמ' 19, ש' 25) ומאידך העידה במפורש כי אין לה היכרות קודמת עם המתלוננת, או עם חדוה, לא ראתה אותן מעולם ואין לה כל סכסוך עם המתלוננת (ת/5, ש' 2; עמ' 20, ש' 13, ש' 15, ש' 17-19; עמ' 22, ש' 3-4; עמ' 23, ש' 30). בשל כך, הנאשמת אף אינה יודעת להסביר מה המניע של המתלוננת להגיש נגדה תלונה במשטרה על תקיפה וכיצד עלה בידה להציג חבלות טריות על גופה מיד לאחר האירוע, כמו גם להצביע על עדת ראיה אובייקטיבית וניטראלית לתקיפה, אם לא אירע דבר. לבסוף, טענה הנאשמת כי המניע של המתלוננת הוא כספי (עמ' 23, ש' 25-28, ש' 32-33; עמ' 24, ש' 1-2).

20. באופן דומה, הנאשמת אף ניסתה למזער מחלקה באירוע ולטעון כי היא **לא** התווכחה עם המתלוננת על החניה (עמ' 19, ש' 32-33; עמ' 20, ש' 1), **לא** ענתה לה כשזו כינתה אותה "פרחה", **לא** קיללה אותה, **לא** איימה עליה, **לא** הרימה כלל את הקול וכי המתלוננת היא שהרימה את הקול, צעקה והיתה נסערת, ופתחה את דלת הרכב בבריונות (עמ' 20, ש' 20-21, ש' 23-24, ש' 26, ש' 32-33; עמ' 21, ש' 2) **והיא** זו שאיימה עליה. לעומת זאת, שללה הנאשמת את התקיפה, חרף קיומן של ראיות חותכות בדמות חבלות ועדת ראיה אובייקטיבית, כאמור (עמ' 19, ש' 29-31).

כמו הנאשמת, גם דן מתאר באופן **מגמתי מאוד** שהמתלוננת היתה "באקסטזה" (עמ' 24, ש' 22), ניסתה לפרוץ את הרכב ב"כוח", קיללה וצעקה, איימה עליהם (עמ' 25, ש' 3), בעוד שהוא ואשתו חשו מותקפים, פחדו, וכאמור נותרו ברכב במהלך כל האירוע. רק כשנשאל במפורש ענה בחצי פה כי "**יכול להיות**" שהוא והנאשמת קיללו גם הם באירוע (עמ' 27, ש' 9-10) וגם זה תוך מזעור חלקם באירוע במידה ניכרת, **כשהנאשמת עצמה מודה במשטרה שצעקה על**

המתלוננת וקיללה אותה (ת/4, ש' 6-7).

21. בנסיבות אלה, אני דוחה את גרסאותיהם של עדי ההגנה מכל וכל. אין ספק שעדויותיהם מגמתיות, מטרתן להשחיר את פני המתלוננת ולהפוך את היוצרות בניסיון לחלץ עצמם מסיטואציה בה אשמתה של הנאשמת ברורה והוכחה כדבעי. לא התרשמתי שהנאשמת ודן פחדו מהמתלוננת. לו היתה הנאשמת חשה "מאוימת" או "מפחדת" כטענתה (ת/4, ש' 8; עמ' 23, ש' 5) היה מצופה שתסע מהמקום על אתר (בהיותה כבר בתוך הרכב), או למצער היה מצופה שמי מהם יתקשר למשטרה או לפיקוח העירוני, צעדים בהם לא נקטו (עמ' 21, ש' 26-28; עמ' 27, ש' 4-5). יתרה מכך, הנאשמת מסרה במשטרה "הייתי נורא אדישה. לא לוקחת ללב אנשים כאלה" (ת/5, ש' 27), וממילא ודאי שלא היתה מתחמקת מפגישה עם השוטרים במקום לו היתה "קורבן תמים" באירוע.

הוכח לפניי שהנאשמת היא שנהגה בבריונות במקום, קיללה, איימה ותקפה פיזית את המתלוננת, ולבסוף כשראתה שהאחרונה צילמה אותה ואת רכבה ומתכוונת להגיש נגדה תלונה (עמ' 20, ש' 7; עמ' 21, ש' 16-18, ש' 23, ש' 28-26) **נמלטה** מהמקום, למרות שבהמשך ידעה שהיא דרושה לחקירה. לא בכדי התחמקה הנאשמת מעימות במשטרה עם המתלוננת (ת/4, ש' 21).

טענתה שהתקשרה, כביכול, למוקד העירוני אינה אמינה בעליל, הואיל ולא טרחה כלל להמתין להגעת הפיקוח העירוני למקום ונמלטה מיד כשהמתלוננת צילמה אותה ואת רכבה (עמ' 20, ש' 4; עמ' 21, ש' 25; עמ' 21, ש' 23; עמ' 22, ש' 1-4), כשמנגד דן כלל "אינו זוכר" אם היא התקשרה למוקד העירוני (עמ' 26, ש' 28, ש' 30).

מחדלי חקירה

22. לא ניתן להתעלם מאופן ניהול החקירה בתיק דנן, ניהול חקירה רשלני, אשר נפלו בה מספר פגמים, החל מהטיפול בשטח וכלה בתיעוד ובתפיסת הראיות. יחד עם זאת, לאחר שקילת מכלול הראיות, לא ראיתי שהיה בעובדה זו כדי לפגוע בהגנת הנאשמת, לגרום לה לעיוות דין, או כדי להטיל ספק סביר באשמתה. הכל כמפורט להלן -

א. **מחדל תיעוד החבלות על גופה של המתלוננת בזירה** - מיד לאחר האירוע, תיעדה המתלוננת את החבלות על גופה בטלפון הנייד, ובכלל זה - המאטומה על לחיה השמאלית, המאטומה מעל לשפה העליונה ושריטות על ידה הימנית (ת/2). היא אף תיארה את האופן בו נחבלה והצביעה על חבלות אלה בפני השוטרים שהגיעו לזירה (סרטון מצלמות הגוף, ת/1א', דקה 2:36 עד 2:41; עמ' 11, ש' 15-19) והיא נצפית בסרטון כשהיא מציגה בפניהם את התמונות שצילמה באירוע בטלפון הנייד. היא אף הושיטה את ידה על מנת להראות את השריטות.

מעדותה של רס"ר אוראל טסה, אשר הגיעה לזירה מיד לאחר האירוע וצילמה את המתלוננת במקום באמצעות מצלמת הגוף וערכה דו"ח פעולה (ת/1; ת/1א'; עמ' 4, ש' 15), עולה כי היא עצמה לא תיעדה את סימני האלימות על גופה של המתלוננת, אלא השוטר השותף שהיה עמה בזירה (עמ' 4, ש' 25-27; עמ' 5, ש' 1-2). צפייה בסרטון מעלה שלמרות שאוראל אומרת למתלוננת, לאחר שזו מראה לה את החבלות על ידה ולחיה, "**נצלם לך גם כן את היד...**" (דקה 3:35), **היא אינה מתעדת** את החבלות בעצמה, ואף בהמשך כשהיא שואלת את השותף **האם תיעד את**

החבלות, הוא עונה בשלילה, **ועדיין אינו מתעד**. השותף או חז בטאבלט בידו, השוטרים שניהם עומדים ליד המתלוננת דקות ארוכות, גובים ממנה פרטים אישיים, מעינים בתמונות של האירוע אותם תיעדה בטלפון הנייד שברשותה ומשוחחים עמה דקות ארוכות, ותיעוד של החבלות על גופה - **אין!**

לא זו אף זו, בשיחה בינו לבין אוראל, הנשמעת היטב בסרטון, עולה כי השותף מייחס חשיבות מכריעה לחבלות שנראו על גופה של המתלוננת באומרו: **"... תראי יש לה סימנים אי אפשר לעזוב את זה ככה ... אם לא היה לה את הסימנים האלה וזה היה רק דחיפות זה משהו אחר..."** (מדקה 5:10 ואילך). למרות זאת, אין כל תיעוד של החבלות מטעם המשטרה, לא בזירה, לא בדו"ח הפעולה ולא בעת גביית תלונת המתלוננת בתחנה.

למרות שאוראל אישרה כי אילו היתה רואה חבלות היתה מתעדת זאת בדו"ח הפעולה, הרי שהסרטון ממצלמות הגוף מוכיח שהיא **ראתה שריטות על ידה של המתלוננת ולמרות זאת, לא תעדה זאת בדו"ח הפעולה** (עמ' 4, ש' 22-21), למעט תיעוד הדברים מפיה של המתלוננת לפיהם **"... עד שלטענת המודיעה תקפה אותה הבחורה השנייה באגרופ לפנים ושרטה אותה בפרק יד שמאל"** (ת/1).

ב. **מחדל תיעוד החבלות על גופה של המתלוננת בתחנת המשטרה** - כאמור, החבלות על גופה של המתלוננת נעדרות כל תיעוד גם בתחנת המשטרה, בעת שהגיעה להגיש את התלונה. למרות שבעת הגשת התלונה כבר הודיעה לחוקר יגאל בר כי צילמה תמונות ולבקשתו העבירה לו אותן עוד באותו יום בשעה 14:41, בדואר אלקטרוני ובתוכנת whatsapp (עמ' 10, ש' 27, ש' 29; עמ' 11, ש' 2-1, ש' 5-4), הרי שהתמונות מתועדות במוצגי תיק החקירה רק בחודש יוני 2019 (!), ללא כל תיעוד אודות אופן העברת התמונות למשטרה (עמ' 15, ש' 24-21). רק בשל תושייתה של המתלוננת ששמרה את תיעוד ההתכתבות עם החוקר יגאל בר בתוכנת whatsapp בטלפון הנייד שברשותה, הוכח כי העבירה את התמונות כבר ביום הגשת התלונה וכי הוא פנה אליה בשנית ביום 20.6.19 לשם העברת התמונות **פעם נוספת** בנוסף למסמכים רפואיים מהטיפול הרפואי שקיבלה (עמ' 15, ש' 29-28, ש' 32-30; עמ' 16, ש' 3-1, ש' 11-10), **זאת בניגוד לגרסתו של השוטר יגאל בר שהעיד כי המתלוננת העבירה לבקשתו את התמונות רק ביוני 2019, כשאין בפיו הסבר לזמן הרב שחלף מאז האירוע** (עמ' 17, ש' 17, ש' 19). היקף המחדל מתברר בחקירתה הנגדית של המתלוננת, עת עולה כי במהלך גביית תלונתה החוקר כלל לא תיעד שהבחין בחבלות על גופה ולא צילם את החבלות בתחנה, כל זאת למרות שהמתלוננת מפנה במפורש לכך שתיעדה בעצמה את החבלות שנגרמו לה (עמ' 14, ש' 29-28; עמ' 15, ש' 6-5) ולמרות שבסרטון מצלמות הגוף שצולם טרם הגשת התלונה היא נראית חבולה בידיה ובלחיה, והיא אף **מפשילה את שרוול החולצה ומראה חבלות אלה לשוטרים** (ת/1א; עמ' 11, ש' 6; עמ' 11, ש' 19-15; עמ' 14, ש' 17-14, ש' 21). בנסיבות אלה, לא רק שחדלו החוקרים לתעד את החבלות, אלא אף כמעט שגרמו לנזק ראייתי עת תמונות החבלות שהמתלוננת תיעדה הוכנסו לתיק החקירה רק שלושה חודשים לאחר האירוע. למעשה, אלמלא היתה המתלוננת מתעדת את החבלות על גופה **מיד לאחר האירוע**, ושומרת את **תיעוד העברת התמונות עוד באותו יום למשטרה**, היתה מתעוררת שאלה בדבר הוכחת הקשר סיבתי בין החבלות לאירוע הנטען.

ג. **מחדל תיעוד המשקה שנשפך על הרכב** - באופן דומה, למרות שהסיירת אוראל מאשרת כי מקום בו היה משקה נשפך על רכבה של המתלוננת היתה מתעדת זאת בדו"ח הפעולה (עמ' 4, ש' 24-23), הרי שבסרטון ממצלמת הגוף **המתלוננת מתארת במפורש כי הנאשמת שפכה לה משקה על הרכב**, אשר נמצא מרחק פסיעה מהמקום בו עמדה עם השוטרים בזירה, **והאחרונים כלל לא ניגשו לרכב, לא בחנו אותו ולא תעדו את הרכב.**

בנוסף, ממזכר של השוטר יגאל בר, שצפה בסרטון למחרת האירוע, עולה כי אף הוא אינו מוצא דבר מה "רלוונטי" בו, ובכלל זה העובדה כי **דבר מגרסת המתלוננת לא תועד (נ/2; עמ' 17, ש' 23).**

ד. **מחדל בשיהוי חקירת הנאשמת** - מחדל מהותי נוסף נוגע לעובדה לפיה הנאשמת נחקרה רק כעבור חודשיים וחצי לאחר האירוע. כבר בסרטון ממצלמת הגוף נשמע הסייר השותף אומר לסיירת אוראל שיש חובה להביא את הנאשמת מיידית לחקירה. לאחר שאוראל מציינת בפניו שהנאשמת כבר עזבה את המקום עונה לה השותף: **"... בסדר, אז נתקשר אליה ונגיד לה להגיע מיידית ואם לא אנחנו נגיע אליה"** (דקה 5:24 ואילך). בנסיבות אלה, לא זו בלבד שהנאשמת לא הגיעה מיידית לחקירה, אלא שהיא נחקרה לראשונה רק כעבור חודשיים וחצי (!) מהאירוע. ואולם, מעדותה עולה שהיא **שיקרה** לשוטרים שהתקשרו אליה מהזירה וביקשו שתפגוש בהם לבירור, וטענה כי **"היא עם בנה בראשון לציון ולא נמצאת בקרבת מקום" (ת/1)**. יש לציין שבמשטרה סיפרה שנסעה וחנתה מספר רחובות משם למרות שגרה באותו רחוב **(ת/4, ש' 8-9)**, ובבית המשפט מסרה כי היא ובעלה חנו את הרכב מספר רחובות מהמקום, המתונו וחזרו להחנות מתחת לבית, **כחצי שעה** לאחר מכן, כשההמולה התפזרה (עמ' 22, ש' 6, ש' 8). משעומתה עם הסתירה האמורה, שינתה הנאשמת את גרסתה וטענה **שבעלה נסע עם בנה לראשון לציון והיא נשארה** וכנראה שהשוטרת לא הבינה נכון (עמ' 22, ש' 10, ש' 12, ש' 14). גרסה זו השתנתה פעם נוספת עת טענה שלא פגשה בשוטרים באותו יום כי **"הייתי נסערת. זה הכל"** (עמ' 22, ש' 20-21). גרסה כבושה ו"חדשה" עולה בהמשך, עת מודה הנאשמת שלמרות שכפי שעולה מדו"ח הפעולה **"לאחר שהוסבר לה כי עלינו לפגוש אותה מסרה כי תגיע לתחנה בשעתיים הקרובות" (ת/1)** והיתה מבוקשת לחקירה, היא לא הגיעה לתחנה כאמור, אולם לטענתה התקשרה לתחנה וביקשה להגיע במועד אחר ונאמר לה שיצרו עמה קשר (עמ' 22, ש' 28-29), שיחה שאין לה כל תיעוד או תימוכין בתיק החקירה.

מעבר לעובדה שמדובר בשקר ברור ומובהק מפי הנאשמת, שביקשה להתחמק מחקירה, נשאלת השאלה - אם אכן נשארה ברעננה כפי גרסתה בבית המשפט, מדוע לא נפגשה עם השוטרים בזירה כפי שהתבקשה? לחילופין, הנאשמת אינה יודעת להסביר מדוע הגיעה לחקירה ראשונה רק חודשיים וחצי מאוחר יותר, ולא מיד בסמוך לאירוע (עמ' 22, ש' 16-19). זאת ועוד, ככל שהיתה "נסערת" מהאירוע, הרי שההיגיון והשכל הישר מלמדים כי היה עליה להעדיף ולהגיע על אתר למשטרה ולהגיש תלונה כנגד אותה מתלוננת "שהפחידה" אותה ואיימה עליה, ולא לשקר לשוטרים לגבי מקום הימצאה, להתחמק מחקירה ולהיעלם, ולהיחקר תחת אזהרה, פעמיים, חודשים ארוכים לאחר מכן (עמ' 22, ש' 15, ש' 22-26).

ואם כל זה לא מספיק, הרי שהשקר של הנאשמת מתחדד בעדותו של בעלה, דוקא, שהעיד **שלאחר האירוע הם מצאו חניה ברחוב בקרבת הבית, חנו ועלו הביתה** (עמ' 25, ש' 31; עמ' 26, ש' 13). גם כשנשאל ברחל בתך הקטנה מה עשו לאחר האירוע, שב והעיד שהיו בבית ו"אינו זוכר" **כל נסיעה לראשון לציון** (עמ' 26, ש' 17, ש' 19, ש' 21). מעדותו גם עולה שידע שהנאשמת דרושה לחקירה כבר בימים שלאחר האירוע, כשאף הוא עצמו זומן למסור גירסה במשטרה, שוב בניגוד לגרסתה לפיה זומנה לחקירה רק כעבור חודשיים וחצי (עמ' 26, ש' 25-26).

"גרירת הרגליים" בהתנהלות החקירה מתבטאת גם בזימונה של עדת הראיה חדוה פוזננסקי, אשר זומנה לחקירה במשטרה רק ביום 20.6.19 (עמ' 6, ש' 15), למרות ששמה ופרטיה נמסרו על ידי המתלוננת כבר בתלונה שהגישה ביום האירוע במרץ 2019 (עמ' 6, ש' 18-20).

23. במצב דברים זה לא יהא זה מרחיק לכת לקבוע כי החקירה התנהלה באופן רשלני מאוד, והיתה מאופיינת במחדלים רבים, כמפורט לעיל. ואולם, נוכח תושייתה של המתלוננת, אשר תיעדה בזמן אמת את החבלות בגופה, נוכח תיעוד ממצלמת הגוף של הסיירת, בה נצפית המתלוננת מראה לשוטרים את החבלות והם מאשרים קיומן ונוכח עדת הראיה האובייקטיבית אשר זכרה את פרטי האירוע וחזקה באופן משמעותי את גירסת המתלוננת - הוכחו פרטי האישום מעבר לספק סביר, כנדרש בהליך הפלילי.

24. לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום, וכפועל יוצא מכך בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשפ"א, 09 פברואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד רוני אלסטר, הנאשמת ובאת-כוחה.